

อำพันทะเลมีกลิ่นเหมือน...
เรื่องราวต้องสาปสัก...สิบห้าหยด
คดีฆาตกรรมสักสิบหยด
ความโลภกับริษยาอาฆาตอีกสักสิบห้า
ความแค้นอีกยี่สิบหยด
กลิ่นของความตายอีกสักห้า
ส่วนที่เหลือที่เต็มลงไปน่าจะเป็น...ความรัก

บทนำ

เสียงคลื่นซัดหาดห่าง พรายฟองขาวเตะไล่ผีนทราย
ละเอียดยด แสงแดดยามสายจัดจ้านชายหนุ่มต้องหยีตา ดวงตาดี
น้ำตาลอ่อนกวาดมองบรรยากาศรอบตัว ชายหาดสงบงามเหมือนภาพ
ฝันของหมู่เกาะทะเลใต้

เสียดายแต่มันร้อนราวกับตกรกไปหน่อย...ไม่หน่อยละ

‘What the hell!?’

เขาปวดเหงื่อที่ไหลเข้าตา เสยผมสั้นสีน้ำตาลแดงที่โดนแดดเผา
จนรู้สึกราวหนังหัวลุกไหม้ ทั้งๆ ที่เพิ่งออกพ้นชายคาบ้านมาได้แค่
ไม่กี่นาที

นานแค่ไหนแล้วที่ไม่ได้เจออุณหภูมิแบบนี้ การอยู่อาศัยในที่ที่
อุณหภูมิหนาวเย็นมานานปีทำให้เจ้าตัวไม่คุ้นชินกับเมืองร้อนเลย
สักนิด ไหนจะแสงแดดแผดจ้า นั่นอีก นี่แค่สิบโมงเช้าเท่านั้นนะ ยัง
ไม่ทันเที่ยงหรือบ่ายซึ่งอุณหภูมิจะทวีความดุเดือดขึ้นไปกว่านี้

ชายหนุ่มร่างสูงผมสีน้ำตาลแดงถอนใจก่อนจะหมุนตัวกลับเข้า
สู่มุมเงาของตัวบ้าน ถอดใจไม่เดินลงไปยังชายหาดที่อยู่ห่างไปเพียง
ไม่กี่เมตร เขาทิ้งทางเดินโรยกรวดที่ทอดไปยังบานประตูรั้วที่กั้นแยก
ชายหาดกับบ้านพักแบบวิลลาออกจากกันเป็นสัดส่วน โดยไม่

สนใจความเย้ายวนของเกลียวคลื่น พรายฟองขาว และน้ำทะเลสีมรกต
ต่อให้มันสวยน่าลงเล่นน้ำแค่ไหน แต่ความร้อนระอุระดับนี้ก็
อาจทำให้เป็นฮีตสโตรกได้จริงๆ ที่ยังอยู่ในน้ำนั้นละ เขาคิดว่าอย่างนั้น
ระหว่างเดินเข้าไปในบ้าน เขาก็ปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตไปด้วย
ตัวบ้านเป็นพูลวิลลา หันหน้าเข้าหาชายหาด คั่นด้วยถนนเลียบบ
หาดแคบๆ สายหนึ่ง มีสระว่ายน้ำอยู่ด้านหน้าให้ว่ายน้ำพร้อมกับชม
วิวทะเลด้านนอกผ่านรั้วพุ่มไม้ดอกเตี้ยๆ ที่ทำเป็นกำแพงต้นไม้ไว้กั้นเขต
บ้าน และเพื่อพรางสายตาคคนนอกไม่ให้มองเห็นสระน้ำเข้ามาละล้าบละล้วง
บริเวณสระน้ำในบ้านได้สะดวกนัก

สระว่ายน้ำมันก็มีคีย์ล็อค เสียตายแต่มันอยู่กลางแจ้งซึ่งแสงแดด
กำลังแผดเผาจนราวกับอุปาทานเห็นควันลอยก่อกวนขึ้นมา ถ้างลงไปว่าย
ตอนนี้คงไม่ต่างกับแช่ออนเซ็นแน่ๆ

จุดมุ่งหมายของเขาอยู่ที่ชั้นสอง ตรงระเบียงที่มีระแนงกันพอ
เป็นพิธีเพื่อบังสายตาคนภายนอกจากอ่าจจากุชชีใบใหญ่ บริเวณ
ระเบียงมองเห็นวิวทัศนทะเลกว้าง เขาเปิดน้ำวนในอ่างแล้วแช่ตัวลง
ไป ให้ความเย็นของน้ำแบ่งเบาความทรมานจากความร้อนของอากาศ
และ...บรรเทาปัญหาที่ติดขัดแก้ไขไม่ได้ ให้ความกังวลและความ
วุ่นวายใจจางหายไปในห้องน้ำวนนั้น

แดดช่างจัดจ้า หญิงสาวปาดเหงื่อที่ไหลย้อยลงมาใต้คาง...

ปาดเป็นรอบที่สิบกว่าแล้ว แม้มทะเลจะพัดแรง แต่แสงแดดที่แผดจ้า
บนท้องฟ้าสีสดใสไว้ว่าเมฆนั้นก็ร้อนแรงมากพอที่จะทำให้คนเป็นลมแดด
ได้ไม่ยาก

เธอเป็นหญิงสาววัยยี่สิบต้นๆ ที่กำลังเดินลากกระเป๋าเดินทาง
แบบมีล้ออยู่บนถนนเลียบบชายหาด อากาศร้อนระอุจนเห็นไอแดดเดิน
ระริก ขณะคนที่ทั้งลากกระเป๋าเดินทางใบโต ทั้งหอบเป้ใบใหญ่ตุ้งอยู่

ทั้งด้านหน้าด้านหลังกำลังแข่งซักตัวเองอยู่ในใจ

ไม่น่าเลยจริงๆ ที่จริงเธอควรให้รถรับจ้างไปส่งถึงตัวบ้านแท้ๆ แต่...อารมณ์ศิลปินมันดันกำเริบ เกิดอยากเดินทอดน่องขึ้นชมทะเลขึ้นมา จึงขอลงรถตอนที่เห็นทะเลปรากฏขึ้นในสายตา ลืมนึกไปเลยว่า นอกจากบ้านมันจะอยู่อีกไกลแล้ว ยังมีกระเป๋านั่นๆ อีก

เลยได้มาเดินโง่ๆ อยู่ริมทะเลสมใจเลยล่ะ

Sh*t!

มือเล็กปาดเหงื่อเป็นรอบที่ยี่สิบ เหงื่อไหลชุ่มโชกจนเส้นผมลึบติดหนังหัว ผมประบาทที่กัดสีมาอย่างสุดตัวซึ่เป็นสีของชุดเกือบขาว บัดนี้มีสภาพแทบไม่ต่างจากซังข้าวโพดที่โดนแดดเผาจนแห้งเหี่ยว

“บ๊ายบาย” เจ้าของริมฝีปากอิมสบทเบาๆ ยามกวาดตามองไปยังบ้านหลายสิบหลังที่เรียงรายอยู่ตรงหน้า

ดันลืมไปแล้วเสียด้วยว่าบ้านพักมันอยู่หลังไหน

คนคิดอย่างละเอียดใจลากกระเป๋าดูประตูเปิดประตูไปตามทาง โดยมีสิ่งยึดเหนี่ยวคือพวงกุญแจในมือที่มีดอกไม้แห้งจัดเป็นสวนเล็กๆ อดอยู่ในก้อนเรซินใสสีน้ำตาลอมทอง มีตัวอักษรคำว่า ‘Stella’ อยู่ท่ามกลางหม่อมวลดอกไม้แห้งนั้น

ด้านหนึ่งคือทะเลที่มีคลื่นซัดสาด อีกด้านคือวิลลาริมหาดที่เรียงรายอยู่บนถนนเล็กๆ เลียบชายหาดที่ไร้ผู้คน เนื่องจากไม่ใช่ฤดูท่องเที่ยว ที่พักจึงไม่มีคนจับจอง และส่วนใหญ่เจ้าของบ้านเหล่านี้ก็ไม่ใช่คนในพื้นที่ หรือไม่ก็อาจเป็นคนในพื้นที่ที่มาลงทุนซื้อไว้ให้เช่า ส่วนเจ้าของมักพักอาศัยในตัวอำเภอซึ่งเหมาะแก่การค้าขายทำธุรกิจมากกว่า เหมือนศิริดาร่า พี่สาวเธอนี่ไง ที่มีร้านอยู่ในตัวอำเภอและยุ่งอยู่กับธุรกิจนั้นจนไม่ได้ว่างมาพักที่บ้านริมทะเลนี้ได้บ่อยๆ

บรรดาบ้านพักที่...พอไม่ใช่ฤดูท่องเที่ยวก็ถูกปล่อยให้ปิดเงียบไว้ รอคอยนักท่องเที่ยวมาเยือนในอีกหลายเดือนข้างหน้า

นั่นคือสาเหตุที่ทำให้ถนนแถบนี้ไร้ผู้คน มีเพียงไอแดดเด่นระยิบ
สาวน้อยผมทองสบต้อีกครั้งเมื่อเหงื่อไหลเข้าตา รู้สึกจวนเจียน
จะเป็นลมแดดอยู่แล้วเมื่อเห็นรั้วต้นไม้เตี้ยๆ ที่ออกดอกสะพรั่งอยู่ไม่ไกล
หน้าประตูไม้สีขาวมีป้ายสีทองเขียนว่า ‘Stella’

‘รอดตายละเว้ย!’

เธอแทบตะโกนออกมาดังๆ ล้วงกุญแจออกมาเตรียมไขประตู
มือไม้สั่น ก่อนพบว่ามันไม่ได้ใส่กุญแจไว้

“เอ๋ ทำไมพีซีดาร์ไม่ล็อกกุญแจไว้ล่ะ” หญิงสาวพิมพ์คำถาม
ตัวเอง กลอกตาไปรอบๆ ถนนที่ไร้ผู้คนอย่างหวาดระแวง

อ้อ...ก็ไม่ถึงกับไร้ผู้คน ห่างออกไปอีกสิบกว่าเมตรมีผู้ชายคนหนึ่ง
อยู่ใต้ต้นมะพร้าวที่ปลูกเป็นแนวริมทางสลัดกับต้นสนกำลังมองมาด้วย
ท่าทางไม่น่าไว้ใจนัก ผู้ชายตัวโต หุ่นหมี แกรม...ท่ามกลางอากาศร้อน
และบ้านพักตากอากาศชายทะเลขนาดนี้ เขายังสวมสูทแบบลำลอง
กับเสื้อเชิ้ต ที่แม่ไม่มีเนกไทและไม่ได้ติดกระดุมคอ แต่มันก็ดูเป็น
ทางการแบบ...พยายามจะไม่ให้เป็นทางการนะ เข้าใจไหม

จะมีนักท่องเที่ยวที่ไหนมาเที่ยวทะเลโดยไม่พกเสื้อฮาวายกับ
กางเกงขาสั้นและรองเท้าวแตะมา แต่กลับสวมชุดที่แค่มองดูก็รู้ว่าน่าจะ
ร้อนดับแตก

ทั้งเสื้อผ้า ทั้งรูปร่างกายตา

ดูอย่างไรก็ไม่ใช่คนแถวนี้!

แถมสายตาดูๆ ที่จ้องนิ่งมานั้นทำให้หญิงสาวต้องรีบผลักประตู
เข้าไปในบ้าน ก่อนจะรีบล็อกกลอนจากด้านในอย่างแน่นหนา หวังว่า
มันจะปกป้องเธอจากผู้ประสงค์ร้ายได้นะ

ประตูบ้านรีก็...ถึงจะเป็นโลหะ แต่ก็ทำจากอัลลอยที่ผ่านการ
ออกแบบมาให้รับทรงสวองามชนผืนแต่ไม่แข็งแรงเลยสักนิด ถ้าผู้ชาย
หุ่นหมีคนนั้นโหมกระแทกเข้าใส่แรงๆ ประตูแสนสวยบานนี้คงสู้ชีวิตได้

ในแค่ไม่กี่ครั้ง

ช่วยไม่ได้ ใครใช้ให้พี่สาวของเธอเป็นสาวช่างฝันและนักออกแบบ
วิจิตรที่ไม่สนใจความปลอดภัยของผู้อยู่อาศัยเลยแบบนี้เล่า

หลังจากกวาดตามองอย่างหวาดระแวงไปรอบหนึ่ง แต่ก็รู้ว่า
ไม่อาจทำอะไรได้มากกว่านี้ หญิงสาวก็ได้แต่หมุนตัวเดินคุ่มๆ ไปตาม
ทางเดินรอยกวาดตรงไปยังตัวบ้าน

บ้านแบบพูลวิลลาทาสีขาวสองชั้น ชั้นล่างมีส่วนเปิดโล่งและ
บางส่วนกันเป็นห้องรับรองสำหรับกิจกรรมนันทนาการ ชั้นบนไดโนอัน
สีขาววางบนโครงเหล็กโปร่งรูปทรงทันสมัยทอดขึ้นไปสู่ชั้นสองของตัวบ้าน
ระเบียงชั้นสองมีชุดรับแขกหวายสีขาวปูด้วยเบาะหลากสีตั้งอยู่เป็นจุด
ชมวิวทะเลและรับลม

เมื่อมองจากระเบียงบ้านลงไปก็เห็นสระว่ายน้ำแบบอินฟินิตี้พูล
ที่ไร้ขอบเขต จนดูราวกับน้ำสีฟ้าในสระนั้นเชื่อมต่อกับทะเลสีฟ้าคราม
เป็นผืนเดียวกัน ในวันที่ร้อนขนาดนี้มันช่างเข้ายวนให้กระโจนลงไป
ยิ่งนัก

โดดลงไปจากระเบียงทั้งชุดนี่แหละ

ลงไปว่ายน้ำเล่นสักชั่วโมง แล้วค่อยกลับมาเปลี่ยนเป็นบิกินี่สีขาว
ที่เตรียมมาดีไหมนะ

หญิงสาวถามตัวเองในใจขณะจับจ้องรั้วคลื่นในสระว่ายน้ำสีฟ้า
สว่างใสที่สะท้อนประกายแดด เสียงน้ำกระชอกสุดเข้ายวนใจ ราวกับ
มีใครกำลังเล่นน้ำอยู่ในอ่างจากุซซี่...

เดี๋ยว!

หญิงสาวละสายตาจากสระว่ายน้ำมาตั้งใจฟังเสียงน้ำกระชอก
ที่ไม่ได้ดังจากสระน้ำด้านล่าง เสียงเหมือนดังจากอ่างอาบน้ำทรง
ระเบียงที่มีระแนงไม้กับม่านบังตาสายตาคอนน็อก เธอจำได้ว่าตรงนี้มี
อ่างอาบน้ำสีขาวใบใหญ่ แม้มันจะซ่อนอยู่หลังจากไม่ลายฉลุสีขาวที่

เอามาวางกันไว้เหมือนเป็นม่านอีกชั้นหนึ่ง

นอกจากเสียงน้ำกระชกแล้ว ยังเหมือนมีความเคลื่อนไหวอยู่
รำไรหลังจากไม้นั้น

“พีชีตาร์ นั่นพีเธอ” เธอถามออกไป เพราะตจใจอยู่แล้วที่
ประตูไม่ได้ล็อก มีความเป็นไปได้ว่าพี่สาวเธออาจจะอยู่ในบ้าน...ต้อง
อยู่แหละน่า

คนคิดอย่างมั่นใจเดินลึกเข้าไป อ้อมฉากบังตาไปยังอ่างอาบน้ำ
พร้อมกับถามไปด้วย “ทำไมพีไม่ล็อกบะ...”

คำว่า ‘บ้าน ’ ไม่ทันได้เอ่ยออกมา เพราะเจ้าตัวอ้าปากค้างด้วยความ
ประหลาดใจเสียก่อน

ในอังกจากุซซีไม่ได้มีพี่สาวเธออยู่ แต่กลับมีผู้ชายแปลกหน้า
คนหนึ่ง

ผู้ชายตัวใหญ่ ไหล่กว้าง ผิวขาวจัดเหมือนชีวิตนี้ไม่เคยเจอแดด
มาก่อน ผมสีน้ำตาลแดง ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนจับจ้องปะทะสายตากับ
ดวงตากลมโตสีดำที่เบิกกว้าง

“ใครวะเนี่ย” เสียงแหวดังลั่นด้วยความตกใจ เพราะอยู่ๆ ก็
เผชิญหน้ากับผู้ชายเปลือยอกอยู่ในอ่างน้ำกลางบ้านพักกลางวันแสกๆ
ที่สำคัญคือ...ขาวมากแม่...

เดี๋ยวลี! ไม่ใช่แล้ว!

ไปโฟกัสที่เหนกนยะหล่อน ที่สำคัญกว่าผู้ชายตัวขาวจี้จะห้วนม
สีชมพูในอังกจากุซซีคือ...เขาเป็นใครก่อนใหม่อะ

“นายเป็นใคร เข้ามาทำอะไรอยู่ในบะ...บะ...”

คำว่า ‘บ้าน ’ ไม่ทันได้หลุดออกมาจนจบประโยค เพราะทันทีที่
เธอโวยวาย คนที่เอนตัวอยู่ในอ่างน้ำแทนที่จะเอ่ยคำอะไรออกมา เขา
กลับลุกขึ้นยืน

ยะ...ยืน...ยืนเต็มความสูงที่ทำให้ขอบอ่างอาบน้ำใบใหญ่นั้นสูง

เลยเข้าเขาขึ้นมาคนเดียว

ขุนพระ! มันเป็นการยืนยันที่คลายความสงสัยที่หญิงสาว
ตั้งใจอยู่นิดๆ ตอนสายตาไม่รักดีสอดสายไปที่ห้วนมขาวอมชมพูนั้น
เธอแอบมีคำถามอยู่ในใจ...ข้างบนยังขาวขนาดนี้ ข้างล่างละ ชาว
แคไหนวะ

คำตอบคือ...ขาวมากกก...ขาวแบบไม่มีอะไรมากัน ไม่มีแม้
ปรากฏการณ์สุดท้ายของท่านชายให้ระคายตาด้วยซ้ำ
เดี่ยว!!!

เสียงหวีดร้องดังก้องบ้านราวกับหนังสยองขวัญที่มีการฆ่ากัน
นี่มันนิยายรักโรแมนติคหรือนิยายผี เอาดีๆ ชี!

เสียงกรีดร้องทำเอาฝูงนกตกใจกระพือปีกบินหนีกันพื้บพื้บ
โชคดีที่ไม่มีใครอยู่ในบ้านหลังใกล้ๆ จึงไม่มีใครต้องตื่นตระหนกกับ
เสียงหวีดสยองราวกับมีการฆาตกรรมเกิดขึ้น มีเพียงผู้ชายตัวใหญ่
หุ่นหมี่ที่ยืนอยู่ใต้ต้นมะพร้าวที่อยู่ในระยะได้ยินเสียงนั้น

เขาคือผู้ชายที่ถูกหญิงสาวที่เปิดประตูเข้าไปในบ้านเมื่อครูนี่มอง
ด้วยสายตาหวาดระแวง เสียงหวีดร้องทำให้เขาสะดุ้ง หันไปมองทาง
ต้นเสียงด้วยท่าทางตื่นตัว กวาดตามองหาที่มาของเสียงนั้น

เสียงดังมาจากในบ้าน...

ชายหนุ่มขมวดคิ้วคิดนิดเดียวก่อนตัดสินใจก้าวยวาวๆ เร็วๆ ไป
ยังบ้านหลังนั้นโดยไม่สนใจประตูบานเล็กที่ท่าทางจะล็อกไว้ เขา
กระโดดข้ามรั้วต้นไม้เตี้ยๆ โดยทิ้งรอยแหวกเป็นทางไว้ที่พุ่มไม้ที่ดอก
และใบกระจัดกระจายจากการถูกรุก

ลานบ้านโล่ง และบริเวณชั้นล่างดูปกติดี ทำให้เขาตัดสินใจ
มุ่งหน้าขึ้นไปยังชั้นสองของบ้านซึ่งน่าจะเป็นจุดเกิดเหตุ

จุดเกิดเหตุ...เหตุอะไรดีล่ะ

ภาพที่ปรากฏตรงหน้าทำเอาเขาอึ้งไปหลายวินาที ตั้งสติครู่หนึ่ง
ก่อนถาม

“นายทำอะไรเธอ”

ก็...จะให้คิดดีๆ ได้อย่างไรกับภาพตรงหน้า ชายหนุ่มร่างสูงยืน
เปลือยอยู่ในอ่างอาบน้ำโดยมีหญิงสาวนอนอยู่บนพื้นใกล้ๆ คิดว่า
ไฉนละ

มีเสียงสูดลมหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนคนที่อยู่ในอ่างอาบน้ำจะ
ส่ายหัวด้วยสีหน้าขมใจ แต่ไม่ได้พูดอะไรเป็นการแก้ตัว เขายื่นมือ
ไปดึงผ้าขนหนูผืนหนึ่งมาพันร่างกายช่วงล่างด้วยท่าทางไม่เดือดเนื้อ
ร้อนใจอะไรเหมือนไม่รู้ร้อนรู้หนาวจากการถูกคนแปลกหน้าบุกรุก
เข้ามาในพื้นที่ส่วนตัวนั้น

“แล้ว...เธอเป็นใครวะ” คนมาใหม่ยังตั้งคำถามอย่างคางใจ

“I don't know.” คนในอ่างน้ำเอ่ยเป็นภาษาอังกฤษสำเนียง
อเมริกันด้วยน้ำเสียงหัวนสันพลางยกไหล่ด้วยท่าทางไม่ใส่ใจ ทำเอา
คู่สนทนาแทบจะกุมขมับ

“นายไปใส่เสื้อผ้าก่อนไป” ชายในชุดสูทเอ่ยเสียงเข้มดู พลัง
โบกมือไล่ชายหนุ่มที่ยืนไม่รู้ร้อนรู้หนาวอย่างชัดใจ แล้วเขาก็แทบจะ
สบถใส่ท้ายกัไหล่กว่นประสาทนั้น แต่อย่างน้อยหมอนั้นก็ยอมก้าวออก
จากอ่างอาบน้ำไปคว้าเสื้อคลุมขนหนูที่พาดอยู่ใกล้ๆ มาสวมใส่ให้ดู
เรียบร้อยขึ้นอีกนิด

“นายรู้จักเธอไหม” ชายตัวใหญ่ถามใหม่ คำตอบที่ได้ก็คล้าย
เดิม คือการส่ายหน้า

“หลงทางมา เข้าผิดบ้านหรือไงวะ” คนพึมพำเกาหัวแกรกๆ
กวาดตามองหญิงสาวที่นอนนิ่งอยู่บนพื้น เห็นดวงหน้าแดงก่ำกับเหงื่อ
ออกท่วมตัว แต่นอกนั้นไม่มีอาการอะไรดูน่าเป็นห่วง จึงหะหายใจที่
เห็นก็ปกติดี ไม่ได้มีอาการติดขัดหรือทรมานอย่างคนป่วยวิกฤติให้เป็น

กังวล เขาจึงยกไหล่

“ช่างแม่ง” เสียงสบถทำให้ฝ่ายเจ้าของบ้านปรายตาสีน้ำตาล มองชนิดหนึ่ง “คันดูก่อนละกันว่ามีหลักฐานอะไรติดตัวมา”

ชายหนุ่มนั่งยองๆ ลงใกล้ๆ ร่างที่สลบไสล ในกระเป๋าสะพายที่ คล้องตัวเธอมีกระเป๋าตังค์ ชายหนุ่มตัวโตหยิบมันออกมาเปิดดู มี เอกสารต่างๆ อยู่หลายชิ้น รวมถึงบัตรประจำตัวประชาชนใบหนึ่ง เมื่อ เอามาเทียบดูใบหน้าก็มีเค้าอยู่หรือก ต่างกันแค่สีผมเท่านั้น เพราะรูป ในบัตรคงถ่ายก่อนที่เธอจะไปทำผมสีทอง แต่ที่ทำให้ชายทั้งสองคนที่ ก้มมองสิ่งเดียวกันขมวดคิ้วคือ...ชื่อในบัตรใบนั้นมัน...

“สุ...สุ...ชู...รีย...รีย...ไ้ตัวนี้มันอ่านว่าอะไรวะ” คนชุดสูทเงย หน้าขึ้นถามคนที่สวมเพียงชุดคลุมอาบน้ำ พลางชี้ตัวอักษรในบัตร ใบเล็กที่จะเป็น น หนูก็ไม่ใช่ จ จานก็ไม่เชิงตัวนั้น เพราะว่าคู่สนทนาจะ พอรู้อ่าง...เสียที่ไหนละ

ชายหนุ่มผมสีน้ำตาลแดงหรีตามองหน้าเขาด้วยสีหน้าเย็นชา ก่อนจะหมุนตัวก้าวห่างไปนั่งที่เก้าอี้โดยไม่เอ่ยอะไร ทั้งให้ฝ่ายที่ลงมือ รื้อค้นตัวผู้ต้องสงสัยส่งเสียงจ๊องจ๊องอย่างชัดเจนกับท่าทางที่ไม่เป็นมิตรนั้น

‘แม่ง...ไ้หมอนี่มันเคยพูดจกกับใครดีๆ เป็นบ้างไหมวะ’

เขาลุกขึ้นยืนไตร่ตรองสถานการณ์ ก่อนพบว่า...

ทำอะไรไม่ได้เสียแล้ว

มีหญิงสาวแปลกหน้ามาหมดสติอยู่ในบ้าน แถมข้อมูลก็คลุมเครือ เพราะพวกเขาอ่านเอกสารไม่ออก

ไม่นับว่ากรณีถ้าเธอมาเจ็บป่วย บาดเจ็บ หรือมาตายอยู่ตรงนี้ ที่ต้องเดือดร้อนกันแน่ๆ แต่หากว่าเธอมีเจตนาแอบแฝงแล้วละก็...

สภาพที่มีหญิงสาวหมดสติอยู่ในบ้านที่มีผู้ชายตัวโตท่าทาง ไม่น่าไว้วางใจอยู่กันสองคนแบบนี้ ดูอย่างไรก็ไม่ใช่ว่าเรื่องดีไปได้แน่ๆ ยิ่งถ้าเจ้าหล่อนฟื้นขึ้นมาแล้วโวยวายละยิงยิงตายซัก!

คิดแล้วเขาก็มองหาตัวช่วยที่จะพาพ้นวิกฤตินี้ไปได้ ใครสักคน
ที่ใจเย็น เป็นผู้ใหญ่ เชื่อถือได้ และที่สำคัญ...ต้องรับมือผู้หญิงด้วยกัน
ได้เป็นอย่างดี มองไปมองมา ตัวเล็กในสมมงเหมือนจะเหลือเพียง
ตัวเดียวเท่านั้น

เพียงแต่...

ความลังเลมีเพียงแวบเดียว แต่ความอยากขจัดปัญหารุ่นวาย
ให้หมดไปให้ไวที่สุดมีมากกว่า เขาจึงหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาโทร.
ออก

“ฮัลโหล” เขาเอ่ยเมื่ออีกฝ่ายรับสาย “นายหญิงอยู่ที่ไหนนะ
ขอคุยด้วยหน่อยสิ”

คำเรียกหาทำให้ชายหนุ่มผมสีน้ำตาลแดงเหลือบมองมาด้วยความ
สนใจ และยิ่งดูสนใจมากขึ้นอีกเมื่อคนตรงหน้าเอ่ยประโยคถัดมา

“นายหญิงน้อยใจ ไซ้...คุณหนูรัสน่ะ บอกคุณหนูรัสน์ให้ที่ว่าทางนี้
ต้องการความช่วยเหลือ”

คนที่นั่งเก้าอี้อยู่หน้าตอลงด้วยสีหน้าขบขัน ขณะนั่งฟังบทสนทนา
นั้นต่อไปเงียบๆ

1

“สุริยฉัตร”

เสียงเรียกชื่อทำให้คนที่สลบไสลเริ่มรู้สึกตัวขึ้นมานิดๆ แต่เหมือน
ห้วงฝันยังครอบคลุมสติสัมปชัญญะอยู่ผ่านหน้าต่างอึ้งที่ยกไม่ขึ้น
รับรู้เสียงผ่านหูเพียงเลื่อนราว

“สุ...สุริ...อะไรวะ” ได้ยินเสียงผู้ชายๆ เอ๋งม้งำด้วยความ
หงุดหงิด

“สุ ริ ยะ ฉัตร” เจ้าของเสียงนุ่มนวลเอ่ยทวนซ้ำๆ อย่างใจเย็น
เป็นเสียงเดียวกับเสียงสตรีที่ได้ยินในครั้งแรก “สุริยะที่แปลว่าพระอาทิตย์
ส่วนฉัตรแปลว่าร่มค่ะ”

“อ้อ...เข้าใจละ หมายความว่าถ้าแดดมันร้อนให้กางร่มใช้ปะ”
เจ้าของเสียงหัวห้วนเอ่ยด้วยน้ำเสียงเหมือนภาคภูมิใจในความฉลาด
ของตนเอง

“...”

เป็นคำแปลที่...ทำเอาคนฟังคิ้วกระตุก
คิ้วกระตุก...ทั้งเจ้าของเสียงใสๆ ที่ใจเย็นแต่ซักจะเย็นไม่ไหวแล้ว
เมื่อเจอพวกตรรกะวิบัติทางภาษาเข้าไปขนาดนี้
คิ้วกระตุก...ทั้งตัวเจ้าของชื่อที่ยังสะลึมสะลือไม่ได้สติ กิ่งๆ คล้าย

โดนผีอำ เหมือนแยกความจริงกับความฝันไม่ได้ แต่รู้ว่าคือเรื่องฆราวาส
มุนีขึ้น ชัดใจจนอยากลุกขึ้นกระที่บเท้าร้องกรีดใส่ให้สาแก่ใจกับความ
กวนประสาทที่แปลชื่อกันออกมาได้...ฮืม

ไอ้เวรเอ๊ย!

สมองของคนไม่ได้สติมันงจากพิษความร้อนผนวกกับเจอเรื่อง
น่าตกใจจนสับสนราวกับเป็นไข้ ภาพวูบวาบของเหตุการณ์ก่อนหน้านี้
ผุดพรายคล้ายภาพยนตร์ที่บิดเบี้ยวชวนมึนงง รู้สึกเหมือนกำลังดู
หนังอาร์ตของผู้กำกับอินดี้ที่เข้าใจยากสักเรื่องหนึ่ง

บางวูบเธอก็เหมือนอยู่บนรถประจำทางปรับอากาศที่แล่นยาว
จากกรุงเทพฯ มาเมื่อหลายชั่วโมงก่อนหน้านี้ ภาพถัดมาเป็นตอนที่อยู่
บนรถสองแถวรับจ้างที่เธอเหมาให้มาส่งพร้อมสัมผัสภาวะเต็มไปด้วยหมด

ภาพไอแดดเด่นระยิบตา เกลียวคลื่นซัดสาดล้อหาดทรายขาว
และกระเป่าที่ยิ่งลากยิ่งหนักอึ้ง ถ่วงให้ผีเท้าตูปดตูปะแทบก้าวไม่ไป
บนถนนสายยาวที่ยิ่งเดินยิ่งทรมาณคล้ายไม่สิ้นสุด

จู่ๆ ถนนนั้นก็เลือนไป ได้ยินเสียงน้ำกระฉอกพร้อมกับที่บรรยา-
กาตมุกขมัวเหมือนไอหมอกจากสโมกเอฟเฟกต์ในหนังแนวลึกลับ
หลอนๆ สักเรื่องปกคลุมไปทั่ว ก่อนหมอกจะค่อยๆ จางลง แล้วผู้ชาย
ผิวขาวจัดผมสีน้ำตาลแดงก็ปรากฏกายขึ้นตรงหน้า อีตาผู้ชายในอ่าง
จากุซซึนั้นไงละ มาในสภาพเดียวสภาพเดิมที่เคยเจอกันปะ๊ะ คือไม่ใช่
อะไรเลย มีเพียงไอหมอกบางๆ คุณมีใครเครื่องศีลธรรมสักคนเซนเซอร์
ช่วงล่างเอาไว้

แล้วเสียงแหบพบว่าเสียงหนึ่งคล้ายที่เคยได้ยินจากโฆษณาละคร
สุดฮิตทั่วบ้านทั่วเมืองในยุคหนึ่งก็ดังขึ้นข้างหู

‘เจ้าเชื้อเรื่องอนาคตอาบ’

นั่นมัน...นิทานปรัมปราเรื่องยอดฮิตของไทย ที่เป็นลัทธิในตำนาน
ที่ร่างกายท่อนบนเป็นคน ท่อนล่างเป็นอนาคตอาบ!

เดี๋ยว! ไม่ใช่แล้วว

นั่นมันพญานาคต่างหากเล่า ตำนานเทพที่ครึ่งบนเป็นมนุษย์ครึ่งล่างเป็นงูยักษ์แบบหิมพานต์ ไม่ใช่อนาคอนดา!

สุริยฉัตรสะดุ้งสุดตัวจนผวาลุกขึ้น แทบจะตะโกนคำนั้นออกมาแล้ว ยังกดีที่ยังตัวเองไว้ได้

ต้องรีบลุกขึ้นมาก่อนที่สายตาไม่รักดีจะมองต่ำลงไปยังตำแหน่ง ‘อนาคอนดา’ ของคนในความฝัน...อีกรอบ...แอริยย!!

“อ้าว ฟันแล้ว” เสียงนุ่มนวลดังขึ้น

สุริยฉัตรเหลียวมองรอบตัววังงๆ พบว่าตนเองนั่งอยู่บนพื้นระเบียงบ้าน คนใกล้ตัวคือหญิงสาวตัวเล็กบาง ผมหยักศกสีน้ำตาลดูนุ่มละมุนราวขนมสายไหม หวานพอๆ กับบรอยยิ้มที่สร้างรอยลักยิ้มนุ่มลึกกับดวงตาบิບหยีสีน้ำตาล เป็นสาวน้อยแสนหวานที่ให้ความรู้สึกละมุนละไมและเป็นมิตร

“อะ...ฉัน...” คนเพิ่งฟื้นพยายามรวบรวมสติเหลียวมองไปรอบๆ ด้วยนัยน์ตาลอกแล็ก

“คุณเป็นลมไปคะ” คนเสียงหวานตอบ

ขณะคนที่สอดส่ายสายตาไปทั่วสะดุ้งเฮือกเมื่อเหลือบไปเจอ...อนาคอนดา...เอ๊ย! ไม่ใช่สิ อีตาผู้ชายในอ่างอาบน้ำ ค่อยยังชั่วหน่อยที่ตอนนี้เขาสวมชุดคลุมอาบน้ำมิดชิดกว่าตอนที่เธอเจอเขาครั้งแรก

“อ่า...เอ่อ...พวกคุณ...” สุริยฉัตรกวาดตาสี้ารวจรอบตัว พบว่ามีผู้ชายยืนอยู่หลายคน เป็นผู้ชายตัวโตๆ ในชุดสูทล้าลองกับเชิ้ตไม่ติดกระดุมคอ คล้ายๆ การแต่งกายของผู้ชายหนุ่มหน้าดุที่เธอเห็นก่อนเข้าบ้าน

เดี๋ยวสิ...ไม่ใช่คล้ายละ พวกเขาแต่งตัวเหมือนกันเปี๊ยะเลยต่างหากละ ยืนเทียบสำเนาเดียวกันเปี๊ยะๆ เลย เห็นได้จากการที่อีตาผู้ชายหนุ่มคนนั้นมายืนหน้ามุ่มอยู่ตรงนี้ด้วยอีกคนหนึ่งนั่นไง

ทำไมเขามาอยู่ตรงนี้ แล้วทำไมไม่มีใครไม่รู้เต็มไปหมดเลย

“พวกคุณเป็นใคร มาอยู่ในบ้านพี่สาวฉันได้อย่างไรคะ” สุริยฉัตรถามอย่างหวาดระแวง เริ่มมีสีหน้ากังวล

คง...คงไม่ใช่พี่ชิตาร์ขายบ้านไปแล้วหรอคะ...มูแง

“พี่สาวคุณเป็นใครหรือคะ” คนสวยหน้าหวานถามอย่างใจเย็น

“ชิตาร์...พี่สาวฉันชื่อศิริดาร่า อย่าบอกนะว่าพี่ชิตาร์ขายบ้านนี้ไปแล้วอ่า” สุริยฉัตรทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้ กลัวหน้าแตกก็สวนหนึ่ง แต่อีกส่วนหนึ่งคือ พี่ชิตาร์จะใจร้ายขนาดขายบ้านของเธอทิ้งเลยหรอ

“น้องสาวคุณชิตาร์...หรือว่าคุณจะเป็น...คุณสุริยไช้ไหมคะ” หญิงสาวข้างกายถาม น้ำเสียงตื่นเต้น

“เอ๋ ทำไมคุณรู้จักชื่อเล่นฉันด้วย เรารู้จักกันหรอคะ” สุริยฉัตรถามอย่างประหลาดใจ ขมวดคิ้วครุ่นคิดว่าเคยเจอหญิงสาวตรงหน้าที่ไหนกันแน่ แต่มันก็คุ้นๆ อยู่

“เราเคยเจอกันปีที่แล้วไงคะ ฉันทริกาที่ทำงานพิเศษในร้านคุณชิตาร์ไงคะ ปีที่แล้วคุณสุริยยังผมดำอยู่ ฉันเลยจำไม่ได้คะ ฮ่าๆ” คนจำอีกฝ่ายได้หัวเราะสดใส

“คุณ...คุณคือคุณหนูรัสไช้ไหมคะ” สุริยฉัตรทบทวนความทรงจำสตรีตรงหน้า...แม้จะมีความเปลี่ยนแปลงไปบ้างเรื่องการแต่งตัวที่ดูดีขึ้นจากที่เคยจำได้ แต่บุคลิกอันเป็นเอกลักษณ์นั้นทำให้จำได้แม่นยำ รอยยิ้มอ่อนหวาน น้ำเสียงนุ่มนวลที่ส่งพลังงานอันอ่อนโยนออกมา มีไม่กี่คนที่เธอรู้จักที่เป็นแบบนี้

“ชะ...อู๊ย” ริกาซึ่งกำลังจะรับคำถึงกับอุทานออกมาเพราะโดนโถมตัวกอดไว้แน่น

“คุณหนูรัสไช้...ช่วยด้วยคะ ช่วยสุริยด้วย”

เสียงร้องอย่างขวัญเสียนั้นทำเอาคนในห้องมองหน้ากันเล็กลักริการิกตาโต ก่อนหันขวับไปทางชายชุดสูทหุ่นหนึ่หน้าดูอย่างจะ

เอาเรื่อง

“คุณเอ้!”

เอ้ หรืออนล คนที่อยู่ในที่เกิดเหตุรีบบอกไม่บอกมือ

“ไม่รู้ๆ ผมเพิ่งเข้ามาหลังจากเขาสลบไป ก่อนหน้านั้น...” คนโดนประณามด้วยสายตาหันไปมองชายหนุ่มในชุดคลุมอาบน้ำที่ยังคงมีสีหน้าเรียบนิ่งดูจไม่รู้อันรู้หนาวใดๆ ทั้งนั้น

“คุณเซนทำอะไรคุณซูริคะ” รลิกาถามผู้ต้องสงสัย...น่าจะเป็นคนเดียวแล้วละ ในฐานะที่เขา...

“No!” เซน หรือชื่อจริงคือศิลา ปฏิเสธพลางยกไหล่ด้วยท่าทางไม่แยแส

“ทะเล...ทำไมจะไม่ได้ทำ นาย...นาย...แง...” สุริยฉัตรได้อย่างคับข้องใจ แต่พอจะอธิบาย ภาพจำที่ติดอยู่ในหัวก็ทำเอาหญิงสาวได้แต่อึกอัก ไม่อาจเอ่ยออกมาได้ว่า...ว่า...ฮือ... “อะ...ไอ้คนเลว”

นั่น!

คราวนี้สายตาทูกู่ส่งกระแสดูกคามปนประณามไปยัง ‘ไอ้คนเลว’ คนนั้นโดยพร้อมเพรียง

“I didn't do anything wrong.” คนถูกสายตาประณาม แม้จะมีที่ทำไม่แยแสสังคม แต่ก็ยังจำเป็นต้องเอ่ยอะไรออกมาบ้างเพื่อรักษาสีทึบของตัวเองที่จู้ๆ ก็ตกเป็นจำเลยสังคม

ศิลาปฏิเสธพลางจิกตาดูใส่หญิงสาวที่มาก่อความวุ่นวาย จนคนได้รับสายตาดพิงมาถึงกับผวา กอดรลิกานั่นเข้าไปใหญ่

“ตกลงมันเกิดอะไรขึ้นกันแน่คะ” รลิกาถามอย่างอ่อนน้อมใจที่ถามอะไรก็ไม่คืบหน้าสักอย่าง

“Don't ask me!” ศิลายังคงยืนยั้น...นั่งยั้นความบริสุทธิ์ของตัวเองอยู่บนเก้าอี้ด้วยท่าทางยกไหล่ ไม่รู้อันรู้หนาว

รลิกาแทบจะต้องส่ายหน้าขณะยังลูปหลังลูปไหล่ลอบบประโลม

หญิงสาวผู้เสียขวัญ สติสตั้งไม่อยู่กับเนื้อกับตัวที่ชุกตัวแน่นอยู่ในอ้อมแขนเธอ

“คุณซูริคะ คุณต้องเล่าออกมาณะคะว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ร้ายแรงแค่ไหน จะให้ฉันแจ้งตำรวจให้ไหมคะ” รัชิกานหันมาเกลี้ยกล่อมคนในอ้อมแขนที่ทำท่าว่าเป็นผู้เสียหาย...ขนาดหนัก

สภาพร้องไห้สะอึกสะอื้นของเธอนั้นชวนให้คิดดีไม่ได้เลย

นาที่นี้ทุกคนสงสัยจนทนไม่ไหวแล้วว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่

“มะ...ไม่ต้องแจ้งหรือคะ ตำรวจนะ” สุริยฉัตรเอ่ยพลางสุดจมูกฟูพืด “อะ...ฉันแค่...คะ...แค่...ฮึ้ย!” ท่าयरประโยชน์คือกิริยาตัวตาค้อนใส่คนที่นั่งสีหน้าเรียบเฉย ไร่ร่องรอยรู้สึกผิดสักรินิดว่าเป็นคนทำให้คนอื่นขวัญกระเจิงขนาดไหน

ขวัญเอ๊ย ขวัญมา

สุริยฉัตรบอกตัวเองอย่างค่อยคลายความใจสั้นลงไปมากแล้ว เมื่อตั้งสติได้ก็เริ่มตำหนิตัวเองอยู่ในใจว่าทำไมถึงมาตบใจอะไรกับการแค่เห็นผู้ชายเปื้อน

ในชั้นเรียนศิลปะวิชาอะนาโตมีกับตอนวาดหุ่นคนจริงก็เห็น(เกือบหมด) มาแล้วตั้งเท่าไร ไหนจะจากหนังสือที่เอามาเป็นแบบวาด ยังไม่รวมพวกนิตยสารเซ็กซี่ที่มีรูปภาพโจ่งครึมที่พวกเพื่อนๆ ชย่นเอามาแบ่งกันดูอีก

มันมีทั้งการเปล้าเปลือยแบบทุกซอกทุกมุมไปจนถึงภาพกิจกรรม...เอ่อ...โຈะพริ้มๆ อย่างไม่มีเซนเซอร์ ชัดเจนทุกรูขุมขนจนไม่น่าเหลือความไว้เคียงสาทางสายตาใดๆ แล้ว

แต่ไม่รู้ทำไม...พอเห็นของจริงเข้าไปถึงช็อกได้ขนาดนี้

ช็อกเพราะอะนาคอนดาของเขานั้นแหละที่ขนาดมัน...ฮึ่ม!

ตัวตาค้อนใส่คนในชุดคลุมอาบน้ำไปอีกที คราวนี้สุริยฉัตรหันมาสนใจสถานการณ์รอบตัวได้มากขึ้น

“ฉันแค่ตกใจที่โผล่เข้ามาเจอคนแปลกหน้าอาบน้ำอยู่ในบ้าน
ที่ซีดาร์นี่ะ คุณหนูรัสคะ คนพวกนี้เป็นใครหรือคะ” สุริยฉัตรเหลียว
มองรอบกายอีกที เก็บรายละเอียดบรรดาผู้ชายหน้าโหดเกือบสิบคนที่
ยืนอยู่รอบๆ แต่ละคนหน้าตาไม่เป็นมิตรเท่าไร

“เอ่อ...” รสิกาหันมองรอบตัวก็พบว่าบรรดาชายหนุ่มที่อยู่ราย
รอบนั้นล้วนท่าทางไม่เป็นมิตรและดูไม่น่าไว้ใจจริงๆ แต่จะให้บอกไป
อย่างไรว่าพวกเขาเป็นบอดีการ์ดที่...ที่ใครบางคน...คนนิสัยแย់แถม
ชี้หวงคนนั้น สั่งให้คอยมาดูแลเธอยี่สิบสี่ชั่วโมงไม่ให้พลาดสายตา

จากบอดีการ์ดส่วนตัวของมาเฟียสุดโหดเลยกลายเป็นผู้คุ้มกัน
ไม่ให้เธอหนีหายไปไกลเขา

แต่จะให้บอกความจริงออกไปมันก็...แปลกๆ ไปใหม่ที่อึ้งๆ เธอ
มีบอดีการ์ดเป็นสิบคนคอยคุ้มกันแบบนี้ ถ้าอธิบายคงต้องคุยกันยาว

“พวกเขาเป็นเพื่อนหนูรัสเองคะ” รสิกาบอกยิ้มๆ แบบมีพิรุณ

“หือ? เพื่อน?” สุริยฉัตรเหลียวมองรอบกาย บรรดาคนที่รสิกา
เรียกว่าเพื่อนดูเหมือนแก๊งยาภูเขาามากกว่าอีก

“เอ่อ...ช่างเถอะคะ เอาเป็นว่าอย่าสนใจพวกเขาเลย พวกเขา
ไม่เกี่ยวอะไรด้วย เรื่องของคุณซุริสำคัญกว่านะคะ คุณมาจากกรุงเทพฯ
ตั้งแต่เมื่อไรคะ ทำไมถึงมาเป็นลมอยู่ที่นี่ได้” รสิกาเบี่ยงเบนความ
สนใจกลับไปประเด็นหลัก

“ฉัน...เอ่อ...ฉัน...” สุริยฉัตรอีกอัก จะให้บอกได้ยังไงว่าหนีมาละ

“คุณซุริยังไม่ได้เจอคุณซีดาร์แน่เลยใช่ไหมคะ” รสิกาคาดเดา
ด้วยรอยยิ้มซันๆ จับพิรุณในสีหน้านั้นออก “เลยยังไม่รู้ว่าคุณซีดาร์ให้
คุณเซนเช่าบ้านนี้อยู่คะ”

“หา!” สุริยฉัตรหันขวับไปถลึงตาจ้องอีตาผู้เช่าที่ทำหน้านิ่งอยู่
ด้านหลัง

หน้อย...ไอ้...ไอ้คุณผู้เช่าบ้าน!

เขามาเช่าอยู่แบบนี้แล้วจะให้เธอไปอยู่ที่ไหนล่ะ

“ฉันไม่รู้มาก่อนเลยคะ ฉันเคยคุยกับพี่ซีตาร์ท พี่ซีตาร์ทเคยบอกไว้ว่าอนุญาตให้อยู่ที่นี้ ฉันจะมาอยู่บ้านนี้เมื่อไหร่ก็ได้ ฉันเลย...” สุริยฉัตรเอ่ยอีกอึก

“งั้นคุณซูริคคงต้องไปอยู่กับคุณซีตาร์ทที่บ้านในตัวอำเภอก่อนแล้วล่ะคะ” รลิกาบอกทางเล็อกทางเดียวที่เหลือ

สุริยฉัตรจะทำอะไรได้นอกจากพยักหน้ารับหนึ่งกู่ๆ แต่ไม่วายตัวติดตามค้อนปะหลับปะเหลืออกใส่ผู้ชายที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ พลังง่อยงม้งำในคอกอย่างขุ่นแค้น

“ไอ้...โจรขโมยบ้าน”